

Вечното семейство на Алонсо

От Мариса Уидисън
Списания на Църквата
(По истинска история)

„Този храм е място свято, знай, то свързва ни със всеки“ (Сборник детски песни, с. 99).

Великден е подходящо време да размишляваме за „Исус и да си спомняме за Неговото Възкресение“ – каза сестра Рохас. След това показа картина на Исус. „Той е направил така, че починалите хора да могат да живеят отново“.

Алонсо погледна нагоре, когато неговата учителка в Неделното училище за деца каза това. *Това означава ми, че мога отново да видя моите родители?* Този въпрос си задал Алонсо.

Мама починала години преди това. Алонсо не я помнеше добре, но обичаше да гледа нейни снимки. След това Татко също починал.

Сега Алонсо живеел с Абуела, неговата баба. Тя започнала да го учи за нейната църква, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Ще бъде кръстен и потвърден през следващата година, когато стане достатъчно голям.

След това сестра Рохас показа снимка на бяла сграда. „Друг удивителен дар от Исус са храмовете. Това е един от храмовете тук в Чили“.

Алонсо погледнал златната статуя на върха на сградата.

„Мога ли отново да бъда с Мама и Татко?“

Била прекрасна! Той се питаше какво се случва вътре.

„В храмовете семействата се запечатват заедно за вечността – каза сестра Рохас. – В този храм в Сантяго бях запечатана за родителите си, след като се присъединихме към Църквата. И защото сме запечатани, мога да бъда с тях дори след този живот“.

Алонсо се развълнувал, като чул това. „Мога ли аз да се запечатам за родителите си – попитал той. – Дори ако вече са починали?“

Сестра Рохас кимнала. „Да! Това е една от причините храмовете да са толкова важни. Те благославят всички наши роднини, включително починалите“.

След Църква Алонсо продължил да мисли за храмовете. Помолил Абуела да му разкаже още. Тя обяснила за белите дрехи, които хората носят вътре и красивите картини на стената.

„Най-хубавото е, че там можеш да бъдеш запечатан за родителите си – каза Абуела. – Ще помолим двама човека от района да участват като техни заместници по време на запечатването“.

„Можем ли да отидем утре? – попитал Алонсо. – Искам да бъда с Мама и Татко завинаги!“

Абуела се усмихнала. „Радвам се, че искаш да отидеш – каза тя. – Но най-близкият храм е в Консепсион. Нямаме достатъчно пари за автобусни билети“.

„Ще ти помогна да спестим за пътуването!“ – казал Алонсо.

Оттогава, винаги когато Алонсо намирал някоя монета на улицата или имал възможност да свърши някаква работа, той плащал десетък и след това прибавял остатъка в спестяванията за храма.

След месеци спестяване, Алонсо и Абуела накрая събрали достатъчно пари, за да пътуват до храма. Те помолили брат и сестра Силва да пътуват с тях. В деня на пътуването, те за дълго време се возили

с автобус до град Консепсион. Слънцето почти залязвало, когато Алонсо видял нещо златно в далечината.

„Мога да видя ангела Мороний!“ – казал Алонсо, сочейки към статуята на върха на синия купол на храма.

Те прекарали нощта в апартамент до храма. На сутринта Алонсо влязъл в храма за първи път. Вътре видя голяма картина на Исус. Той и Абуела се облекли в бяло. Той почувствал щастие и мир.

Когато дошло време за запечатването, Алонсо влязъл в една красива стая с огледала на стените. Храмов работник показал на Алонсо, Абуела и семейство Силва как да коленичат около специална маса, наречена олтар. Той бил покрит с мек плат.

Брат и сестра Силва замествали майката и таткото на Алонсо. Абуела била там на мястото на неговата сестра, която починала преди Алонсо да се роди.

Затваряйки очи, Алонсо си представил цялото си семейство заедно.

С нетърпение очаквам да ги видя отново, помислил си Алонсо. Много съм благодарен, че семействата могат да бъдат завинаги заедно! ●

